

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ
Ο ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΟΥΛΥΔΩΡΟΥ

Θάλασσα τα είχε κάνει απόψε ο Αϊ-Βασίλης! Τα σπίτια δεν είχε σημαδέψει καλά; Τα παιδιά δεν είχε λογαριάσει όπως έπρεπε; Τα παιχνίδια που είχε μέσα στην κόφα του δεν είχε μετρήσει σωστά; Τι να πει... Ένα ήταν σίγουρο: πως η κόφα, που κουβαλούσε στην πλάτη του, είχε αδειάσει κι έτσι, για το παιδάκι, που έμενε σ' εκείνο το ακριανό σπιτάκι, το τελευταίο του φτωχόδρομου, δεν του είχε απομείνει τίποτε, μα τίποτε – ούτε ένα τόσο δά μικρό παιχνιδάκι.

«Φαίνεται πως πολυγέρασα κι αρχίζω και ξεχνάω», μονολόγησε ο Αϊ-Βασίλης. «Εγώ που άλλοτε ήξερ' ακόμα και πόσες τρίχες έχουν τα γένια μου, τώρα δεν ξέρω να μετρώ πόσα παιχνίδια κουβαλάω στην κόφα μου...»

Έτσι μονολογώντας, σταμάτησε λίγα μέτρα πριν από το σπίτι, όπου καθόταν εκείνο το φτωχό παιδάκι, και κάτω από το φως των άστρων, αναποδογύρισε τη μαγικιά του κόφα. Ήταν άδεια, ολότελα άδεια!

«Ωραία τα κατάφερα...» ξανάπε μοναχός του ο άγιος.

Και την ίδια στιγμή βάλθηκε να ψάχνει νευρικά τις τσέπες του. Καμιά φορά παράχωνε και μέσα κάνα μικροπαίχνιδο. Για μιαν ώρα ανάγκης, σαν και τώρα, να πούμε. Αυτή τη φορά όμως δε βρήκε τίποτα. Μήτ' ένα καραγκιοζάκι, μήτε μια καραμούζα, μια σφυρίχτρα...

«Και τώρα, τι γίνεται;»

Έκανε σαν να ρωτούσε τον ίδιο τον εαυτό του. Κοίταξε μπροστά του το ακριανό σπιτάκι του φτωχόδρομου. Να ξαναγύριζε πίσω στη μακρινή πατρίδα του, την Καισάρεια, να φέρει το δώρο που του είχε λείψει; Άσε που δεν το λέγανε τα πόδια του για τόσο δρόμο, μα θα χρειαζόταν γι' αυτή τη διαδρομή μέρες και μέρες... Πού μπορούσε να τον περιμένει τόσον καιρό το παιδάκι του φτωχού σπιτιού...

«Λοιπόν, τι θες να γίνει;» ξαναρώτησε τον εαυτό του. Είχε κρεμάσει ξανά την άδεια κόφα στην πλάτη του και μηχανικά άρχισε να προχωρεί κατά το σπιτάκι που είπαμε. Το καημένο το παιδάκι... Το γνώριζε ο Αϊ-Βασίλης, το είχε γραμμένο κι αυτό μαζί με τόσα άλλα παιδιά στο χοντρό τεφτέρι του. Θα τον περίμενε, το δίχως άλλο. Πώς να χτυπούσε όμως τώρα την πόρτα του σπιτιού του; Και να του έλεγε τι; Πως του είχαν σωθεί τα παιχνίδια και δεν του είχε απομείνει τίποτα για κείνο; Και να τον πίστευε το παιδί, κακό –που το είχε ξεχάσει– και να μην τον πίστευε, ακόμα χειρότερο.